ΔΟΚΙΜΗ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΟΥ

18 φυλακισμένοι τρέφονται μὲ χημικὲς τροφὲς καὶ νερὸ

Ὀνειρεύονται μακαρονάδες

ΠΕΙΡΑΜΑ ΣΕ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Βάκαβιλ, τῆς Καλιφορνίας, δέκα ὀκτὼ κρατούμενοι ἐξεκρέμασαν ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν κελλίων τὶς φωτογραφίες ὡραίων κοριτσιῶν καὶ ἐκρέμασαν ἔγχρωμες φωτογραφίες διαφόρων ἐδεσμάτων, ὅπως μπέϊκον, σαλαμιῶν, τηγανιτῶν αὐγῶν κλπ.

Ἡ ἀλλαγὴ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ 18 κρατούμενοι δὲν ὀνειρεύονται τὶς νύχτες ὡραῖα κορίτσια, ἀλλὰ μακαρονάδες, μπιφτέκια καὶ ἄλλα φαγητά. Καὶ τοῦτο διότι ἀπὸ ἑπτὰ ἑβδομάδων οἱ κρατούμενοι αὐτοὶ προσεφέρθησαν ἐθελοντικῶς καὶ τρέφονται μόνον μὲ χημικὰς τροφὰς καὶ μὲ ἀπεσταγμένον ὕδωρ.

Οἱ κρατούμενοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὰ πειράματα ποὺ γίνονται διὰ νὰ διαπιστωθῆ ἐπὶ πόσον χρόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ζήση ἕνας ἀστροναύτης μὲ χημικὲς τροφές.

Ἀλλὰ τὰ πειράματα ἀποβλέπουν καὶ εἰς ἄλλο, σπουδαιότερον στόχον! Ἡ συνεχὴς αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς καὶ οἱ δημιουργούμενοι κίνδυνοι πείνας, δι' ἑκατομμύρια ἀτόμων λόγω ἐλλείψεως ἐπαρκῶν τροφίμων, θὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἐπιτυχῶς ἐὰν ἐν τέλει ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν χωρὶς κινδύνους διὰ τὴν ὑγείαν του νὰ τρέφεται ἀπὸ τὴν χημείαν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Γῆν.

Ἡ ἀκριβώτερη «νύκτα γάμου» ἐπληρώθη ἀπὸ ἕνα Κινέζον μὲ κοσμήματα ἀμυθήτου ἀξίας

ΝΥΦΗ ΚΑΙ ΜΕΣΙΤΗΣ ΕΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΝ

ΧΟΓΚ ΚΟΓΚ. Ὁ νεαρὸς Κινέζος Λάο Σίγκ Χόϊ, ἐπέτυχε νὰ κάμη μεγάλην περιουσίαν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρη μία Κινέζα τοῦ «γούστου του» διὰ νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πάη εἰς τὴν πορτογαλικὴν ἀποικίαν τοῦ Μακάο γιὰ νὰ ἀνακαλύψη «τὸ κορίτσι τῶν ὀνείρων του».

Οἱ μεσῖται — ποὺ κατὰ τὰ κινέζικα ἔθιμα εἶναι καὶ προξενητάι — ἔφεραν εἰς τὸν Λάο πολλὲς ὡραῖες κοπέλλες, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τοῦ ἄρεσε. Ὁ νεαρὸς Κινέζος εἶχεν ἀπελπισθῆ καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅταν μία μέρα ἕνας νεαρὸς προξενητὴς τοῦ ἔφερε μίαν νύφη καταπληκτικῆς ὡραιότητος. Ὁ Λάο ἐνθουσιάστηκε. Ἔδωσε 400 λίρες Ἀγγλίας στὸν μεσίτη καὶ ἀγόρασε κοσμήματα ἀξίας 2.000 λιρῶν εἰς τὴν ὡραίαν νύφην.

Ὁ γάμος ἔγινε καὶ ὁ Λάο ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μητέρα της ποὺ εἶναι ἄρρωστη. Πράγματι, ἐπῆγε ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε. Εἰσῆλθε εἰς τὴν κομουνιστικὴν Κίναν καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ ὁ νεαρὸς «μεσίτης».

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ "Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ,, ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ ΑΡ. 9 ΠΑΤΡΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Οἱ Χριστιανικὲς αὐτὲς ἡμέρες, δηλαδὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Θείου Βρέφους, πρέπει νὰ σκορπίζουν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν, ὅμως καὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν θὰ νοιώσουν αὐτὴν τὴν χαρά. Εἶναι οἱ πτωχοί, οἱ ἀσθενεῖς, οἱ τυφλοί, τὰ ὀρφανὰ παιδάκια.

Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας πρέπει νὰ μᾶς εὕρη κοντὰ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους.

Ἂς στερηθοῦμε κάτι ἀπ' τὸν ἑαυτόν μας γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα μέρος τῆς χαρᾶς μας καὶ τῆς εὐτυχίας μας στὰ ὀρφανά, στοὺς ἀρρώστους, στὴ φτωχὴ μαννούλα. Τὸ Θεῖο Βρέφος θὰ σκιρτᾶ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ συνδρομή μας αὐτή. Τὸ λαμπρὸ ἀστέρι θὰ σταθῆ πάνω ἀπ' τὴ καρδιά μας, θὰ μᾶς χαρίση τὴ λάμψη του.

Σπεύσατε, λοιπόν, διὰ τοῦ Σωματείου ὁ «Καλὸς Σαμαρείτης» νὰ δώση ἕκαστος ὅ,τι ἐπιθυμεῖ εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα, γιὰ νὰ ἠμπορέση νὰ τὸ διαβιβάση τὸ Σωματεῖον μας ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη.

Αἱ προσφοραὶ θὰ παραλαμβάνονται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σωματείου, ὁδὸς Ἀθανασίου Διάκου ἀριθ. 9, ἀπὸ 11—1 π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. καθ' ἑκάστην.

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Σωματείου

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

—Ἐκποιήσεως 2.000 κιλῶν χυτοσιδήρου καὶ 30 τεμαχίων παλαιῶν παραθυροφύλλων μετὰ τῶν πλαισίων των.

Ἐκτίθεται εἰς πρόχειρον φανερὰν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1963 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12 1)2 μ. μ. ἡ ἐκποίησις:

1) 2.000 κιλῶν ἢ ὅσων καὶ ἂν εὑρεθῶσι χυτοσιδήρου.

2) 30 τεμαχίων ἢ ὅπων εὑρεθῶσι παραθυροφύλλων μετὰ τῶν πλαισίων των.

Ἐλάχιστον ὅριον προσφορᾶς διὰ τὸν χυτοσίδηρον δρχ. 2 κατὰ κιλόν. Διὰ τὰ παραθυρόφυλλα δραχμ. 2.700.

Πληροφορίαι κλπ. παρὰ τῷ Τμήματι Προμηθειῶν τοῦ Δήμου.

Ἐν Πάτραις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1963

Ὁ Δήμαρχος
Ν. Α. ΒΕΤΣΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

δρες ποὺ εἶχαν χάσει προσωρινῶς τὶς αἰσθήσεις τους πνιγμένοι ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς βενζίνης. Μέσα σὲ τρεῖς ὥρες, ὁλοι ὅσοι εἶχαν ζήσει εὑρίσκοντο πάλι πάνω στὸ σκάφος.

Περίμεναν μάταια νάρθη κανένα δικό τους πλοῖο νὰ τοὺς βοηθήση. Τὰ πληρώματα τῶν ἄλλων τορπιλλακάτων ποὺ εἶχαν πάρει μέρος σ' αὐτὴν τὴν ἀποστολή, βλέποντας τὸν ἐμβολισμόκ τὴ φωτιὰκαὶτὴν ἀναμμένη βενζίνα στὴ θάλασσα, εἶχαν πιστέψει πὼς ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τοῦ «PT—109» εἶχεχαθῆ. Ὅταν ἐγύρισαν στὴν βάση τους, ἀνέφεραν πὼς τὸ «PT—109 εἶχε ἀπωλεσθῆ, «ἐν δράσει». Ἔγινε, μάλιστα, καὶ τὸ σχετικὸ μνημόσυνο γιὰ τοὺς χαμένους ἄνδρες στὴ βάση τῆς Ρέντοβα.

«Μείναμε πάνω στὸ μισὸ καράβι περισσότερο ἀπὸ δώδεκα ὧρες», ἀφηγήθηκε ὁ Κέννεντυ. «Τὸ ἐγκαταλείψαμεμόνον ὅταν πιὰ εἶχε φθάσει τὸ νερὸ τριάντα πόντους ἀπὸ τὰ πόδια μας. Πέσαμε στὴ θάλασσα καὶ πήραμε τὴν κατεύθυνση ἑνὸς μικροῦ νησιοῦ, ἐλπίζοντας νὰ μηνέχη καταληφθῆ ἀπὸ τὸν ἐχθρό...».

Ὅσοι δὲν ἤξεραν κολύμπι, εἶχαν δεθῆ πάνω σὲ μιὰ σχεδία ποὺ εἶχε πρόχειρα φτιαχθῆ ἀπὸ κομμάτια τοῦ σκάφους καὶ πού, ἐκεῖνοι ποὺ κολυμποῦσαν ἔσπρωχναν ἢ τραβοῦσαν. Παρ' ὅλο τὸ τραῦμα στὴν πλάτη του, ὁ Κέννεντυ κάλυψε τὴν ἀπόσταση τῶν 5.000 μέτρων μέσα σὲ τέσσαρες ὧρες, τραβῶντας πίσω του τὸν ἀδύναμο Μακμαὸν μὲ τὸν ζωστῆρα ἑνὸς σωσσιβίου ποὺ τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ στὰ δόντια του. Ὁ Κέννεντυ, ποὺ εἶχε μείνει στὰ κρῦα τοῦ ὠκεανοῦ δωδεκάμιση ὧρες, ἦταν ἐξαντλημένος καὶ σὲ κακὴ κατάσταση ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ εἶχε καταπιῆ.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ Κέννεντυ ἀποφάσισε νὰ πάη κολυμπῶντας ὥς τὸν Πορθμὸ τοῦ Φέργκιουσον καὶ νὰ προσπαθήση νὰ εἰδοποιήση καμμιὰ ἄλλη τορπιλλάκατο ἀπ' αὐτὲς ποὺ θἄβγαιναν γιὰ περιπολία στὴν περιοχὴ αὐτή.

"Οταν κατάλαβε ὅτι τὰ σκάφη εἶχαν πάρει ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπὸ ἐκείνη ποὺ νόμιζε, ξεκίνησε γιὰ νὰ γυρίση πίσω, μὰ ἔπεσε σ' ἕνα ρεῦμα ποὺ τὸν γύρισε πάλι στὸν πορθμό. Τελικὰ κατάφερε νὰ φθάση σ' ἕνα ἄλλο μικρὸ νησί· ἐκεῖ κοιμήθηκε ὡς τὴν αὐγή. Ἦταν ὁλότελα ἐξαντλημένος, εἶχε πυρετό, καὶ κοιμήθηκε γιὰ πολλὲς ὧρες.

Τὸ ἑπόμενο βράδυ ὁ Ρὸς ξεκίνησε μὲ τὴν ἴδια ἐλπίδα νὰ συναντήση καμμιὰ τορπιλλάκατο, μὰ καὶ πάλι κανένα τέτοιο σκάφος δὲν περιπολοῦσε στὴν περιοχὴ ἐκείνη.

Προτοῦ συνεχίσουμε τὴν ἀφήγηση τῶν περιπετειῶν τῶν ναυαγῶν, ἂς ἰδοῦμε τί ἔγινε μὲ τὸ ἰαπωνικὸ καταδρομικὸ «Ἀμαγκίρι».

Ἐν πρώτοις, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια ὁ πλοίαρχος Γιαμασίρο, διοικητὴς τοῦ 11ου στολίσκου καὶ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ καταδρομικοῦ, ἰσχυρίσθη ὅτι αὐτὸς εἶχε δώσει διαταγή: «Ἀπόλυτα ἀριστερά» καὶ ὄχι δεξιά, δηλαδὴ ὅτι ἐπρόκειτο τὸ καταδρομικὸ ν' ἀπομακρυνθῆ καὶ ὄχι νὰ ἐπιπέση κατὰ τῆς τορπιλλακάτου. Στὴν Ἰαπωνία, λόγω τῶν συμμαχικῶν της πλέον σχέσεων μὲ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἰδιαίτερα λόγω τῆς ἐκλογῆς τοῦ Κέννεντυ ὡς προέδρου, προεκλήθη σοβαρὴ λογομαχία, μεταξὺ Χανάμι καὶ Γιαμασίρο. Ἀλλά, τὴν διαταγὴ τὴν εἶχε ἀκούσει ὁ ἴδιος ὁ ναύκληρος Καζοῦτο Ντόη, ὅπως τὴν ἔδωσε ὁ Γιαμασίρο στὸν Χανάμι. «Δὲν θυμᾶται καλὰ ὁ Γιαμασίρο», ἐδήλωσε.

Μετὰ τὸν ἐμβολισμό, ἔγιναν ἀντιληπτὲς ἐπὶ τοῦ «Ἀμαγκίρι» φλόγες κοντὰ στὸ δεξιὸ μηχανοστάσιο. Ἀρχικῶς ὑπετέθη ὅτι ἦταν ἀποτέλεσμα τορπιλλισμοῦ ἀπὸ τὴν ἄκατο, ἔπειτα ὅμως διεπιστώθη ὅτι ἡ προπέλλα εἶχε χτυπηθεῖ ὄχι σοβαρά. Ὁ Χανάμι ἀναγκάσθηκε νὰ μειώση τὴν ταχύτητα καὶ ἐνῶ ἀπεμακρύνετο ἔρριψε δύο βολὲς ἐναντίον τοῦ «PT — 109», ποὺ ἠστόχησαν ὅμως.

Τὰ ἄλλα καταδρομικὰ ρώτησαν μὲ τὸν ἀσύρματο τί συνέβη. «Βυθίσαμε ἐχθρικὴ τορπιλλάκατο», εἶπαν ἀπὸ τὸ «Ἀμαγκίρι». Ἄγριες ἐπευφημίες ἐπάνω στὰ καταδρομικά, καθὼς ἐπέστρεφαν στὸ Ραμαποὺλ μὲ περαιωμένη τὴν ἀποστολή τους.

Ὀκτὼ μῆνες ἀργότερα, ἐνῶ ὁ κυβερνήτης Χανάμι εἶχε τοποθετηθεῖ σὲ ἄλλο σκάφος, τὸ «Ἀμαγκίρι» προσέκρουσε σὲ μαγνητικὴ νάρκη στὴ θάλασσα τοῦ Βόρνεο καὶ βυθίστηκε, πέρνοντας καὶ πολλοὺς ναύτες μαζί του στὸ βυθό.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. ΚΑΡΑΛΗ: «Τὸ ὄνειρο τῆς μεγάλης στιγμῆς»

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ κ. Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Στὴν ἐποχή μας ποὺ σημειώνεται μιὰ σεξουαλικὴ ἐπανάσταση στὰ ἤθη τῆς νεολαίας, ὅλων τῶν χωρῶν καὶ κοινωνιολόγοι καὶ ἐπίσκοποι ἀκόμη ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν εἶναι ἀνήθικο νὰ ὑπάρχουν προγαμιαῖαι σχέσεις μεταξὺ νέων καὶ νεανίδων, ὁ Γιάννης Καραλῆς μᾶς δίνει ἕνα ἀξιόλογο μυθιστόρημα «Τὸ ὄνειρο τῆς μεγάλης στιγμῆς».

Ἡ ὑπόθεση δὲν ἔχει τίποτε τὸ πρωτότυπο ἀλλάᾶπως εἶπε ὁ Ὄσκαρ Γουάϊλντ δὲν εἶναι τὶ θὰ εἰπεῖς ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ εἰπεῖς. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἄψογα γραμμένο καὶ μ' ἕνα σφιχτοδεμένο μῦθο ποὺ κρατεῖ ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία σελίδα. Εἶναι πρὸ παντὸς ἕνα δοξολόγημα στὴ νεαρὴ γυναίκα ποὺ βαδίζει στὸ γάμο ἀποφασισμένη νὰ κάμει τὸν ἄντρα της εὐτυχισμένο μὲ ὁποιαδήποτε θυσία. Φρουρεῖ τὴν ἀγνότητά της πρὸ τοῦ γάμου κι' ἂς εἶναι βεβαία ὅτι ὁ ἄντρας, ποὺ ἀγάπησε καὶ πρόκειται νὰ παντρευτεῖ, δὲν εἶναι οὔτε ἐπιπόλαιος οὔτε διεφθαρμένος.

Ὅτι ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου εἶναι μιὰ γλυκειὰ προσδοκία ἀλλὰ κι' ἕνας ἐφιάλτης γιὰ μιὰ κοπέλλα δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶναι ὅμως καὶ μιὰ ἱερὴ στιγμὴ γιὰ τὴν κόρη ποὺ δὲν προχωρεῖ στὸ γάμο μὲ τὴν ὀπισθόβουλη σκέψη: «Ἂν δὲν μ' ἀρέσει χωρίζω».

Ὁ συγγραφεὺς ἀφιερώνει ἀρκετὲς σελίδες στὴν ψυχανάλυση τῆς ἡρωΐδας του, ποὺ τυραννεῖται μεταξὺ πόθου καὶ παραδόσεως, ἀγνότητος καὶ ὁλοκληρωμένου ἔρωτα, βεβαιότητας καὶ ἀμφιβολίας γιὰ τὴν αὔριο.

Ἡ μητέρα τοῦ νέου σκιαγραφεῖται μὲ ἀδρὲς πινελιές. Εἶναι μιὰ μητέρα ποὺ ἐμόχθησε νὰ μεγαλώσει καὶ νὰ σπουδάσει τὸ ἀπὸ πατέρα ὀρφανὸ παιδί της. Γυναῖκα ὅμως παλαιῶν ἀρχῶν ἀρνεῖται νὰ συναινέσει στὸ γάμο τοῦ παιδιοῦ της, μὲ γυναῖκα τῆς ἰδικῆς του ἐκλογῆς. Πρέπει ναῦρει αὐτὴ τὴν κατάλληλη γυναῖκα γιὰ τὸν κανακάρη της. Ἔτσι ἦταν πάντοτε. Στὸ ὑποσυνείδητο τῆς μητέρας ὁ γυιὸς εἶναι κατὰ τὸν Φρόϋντ ἕνας ἐραστής. Μισεῖ τὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ τὸν πάρει στὴν ἀγκαλιά της. Εἶναι ἕνα γυναικεῖο κομπλὲξ γι' αὐτὸ ἔχομε τὶς κακὲς πεθερές, ποτέ κακοὺς πεθερούς. Κι' αὐτὴ ἡ μητέρα εἶναι ἀνένδοτη. Ἀρνεῖται νὰ παραστεῖ στοὺς γάμους τοῦ γυιοῦ της καὶ σὲ μιὰ ἔκρηξη ὀργῆς κραυγάζει στὸ παιδί της «Τὴν κατάρα μου νἄχετε! Νυφικὸ κρεββάτι νὰ μὴ χαρῆτε!».

Αὐτὴ ἡ κατάρα παρακολουθεῖ τὸ ζευγάρι στὸ γαμήλιο ταξίδι τους. Ὁ νέος κατάπληκτος βρίσκει τὸν ἑαυτό του ἀνίκανο νὰ ἐκπληρώσει τὸν ἔρωτά του.

Καὶ διερωτᾶσαι. Ποῦ τὸ πάει ὁ συγγραφεύς; Στὴ μεταφυσική; Πιάνουν οἱ κατάρες; Ἐδῶ ὁ συγγραφεὺς δὲν σὲ ἀπογοητεύει. Μένει στὰ πλαίσια τοῦ ρεαλισμοῦ. Ἁπλῶς ἡ κατάρα φωλιάζει στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ νέου. Τὸ φάντασμα μιᾶς ὠργισμένης, βλοσυρῆς μητέρας, παραστέκει πάνω ἀπὸ τὸνκοιτῶνα τῆς πρώτης νύχτας καὶ αὐτὸ συνεχίζεται ἀδυσώπητο μέχρις ὅτου ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι τους. Κι' ἐδῶ ὁ Γ. Κ. ὑψώνει τὴν κοπέλλα σ' ἕνα ὕφος ὑπομονῆς, ἐγκαρτέρησις, ὡραίας στὸν πόνο, ἀγέρωχης στὸ δράμα της.

Κι' οὔτε ὁ γιατρὸς τὸν ὁποῖον συμβουλεύεται ὁ Ἰάσονας προσφέρει λύση, μόνον ἐλπίζει καὶ τὸ χειρότερο, συμβουλεύει νὰ χωρίσουν στὸν ὕπνο! Αὐτὸ χτυπάει σὰν εἰρωνία κι' ἐπιτείνει τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία. Ἐριννύα ἡ μορφὴ τῆς μητέρας τοῦ νέου μετράει τὰ ἐνδύματά του, στὸν ὕπνο καὶ στὸν ξύπνιο κι' οἱ τσιγγάνες τοῦ δρόμου λὲς καὶ ξέρουν τὸ πικρὸ μυστικὸ του τὸν ἐμπαίζουν τὸν χλευάζουν.

Καὶ τώρα ὁ μορφωμένος νέος κατεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ ἐξευτελισμοῦ ζητῶντας ἀπὸ τὴν πρόσφυγα κυρὰ—Εὐλαλία νὰ «λύση τὰ μάγια». Ἀνάγλυφη βίνεται ἡ μούρη της. Σιχαμερή, πληθωρική, ἐρωτιάρα κι' ἀργότερα ἐπιθετικὴ προκαλεῖ τὸν ἀποτροπιασμὸ τοῦ νέου. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῆς κόρης πληροφοροῦνται καὶ ζοῦν τὸ δράμα τοῦ παιδιοῦ τους μὲ ἀξιοπρέπεια, ἐλπίζοντας πάντοτε σὲ κάποιο λυτρωτικὸ τέλος.

Ἡ ὑπόθεση παίρνει ἕνα δραματικὸ τόνο ὅταν ὁ νέος στὴν ἀπελπισία του δοκιμάζει τὶς ἱκανότητές του, σὲ μιὰ παληὰ του φίλη, ἀπατῶντας τὴν ἀπάρθενη γυναῖκα του. Ὅταν ὅμως πλησιάζει τὴ γυναῖκα του παθαίνει τὸ ἴδιο τράκ... Καὶ τότε τῆς φέρεται πρόστυχα. Τῆς καταλογίζει τὴν εὐθύνη, τὴν ἔλλειψη προκλητικοῦ ὀργασμοῦ ἐκ μέρους της. Αὐτὸ εἶναι κάπως τραβηγμένο. Μποροῦσε καὶ νὰ λείπει. Δύσκολο γιὰ ἕναν ἐπιστήμονα καὶ μορφωμένον νὰ τραυματίσει μιὰ τέτοια ἐκλεκτὴ κοπέλλα. Κι' ὅμως αὐτὴ πάλι ὑπέροχη στὸν πόνο της, τὸν συγχωρεῖ καὶ περιμένει τὴν ἐπιστροφή του. Καὶ ἐπιστρέφει γιὰ νὰ συναντήση τὴ μητέρα του μὲ ἄνθη καὶ τὴ συγγνώμη της καὶ τὶς εὐχὲς της «λύνει» τὰ «μάγια» τὸ «ἀμπόδεμα».

Ἔτσι ὁ Γ. Κ. μᾶς δίνει ἕνα μυθιστόρημα ποὺ διαβάζεται εὐχάριστα, πλημμυρισμένο ἀπὸ ποίηση, εὐαισθησία κι' ἀνθρωπιά. Τὸ καλλίτερο μυθιστόρημα ποὺ γράφτηκε ἀπὸ Πατρινὸ λογοτέχνη.

Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΚΙΔΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Αὔριον Σάββατον θὰ ὁμιλήση εἰς τὴν αἴθουσαντῆς Σχολῆς ὁ κ. Κωνστ. Δημαρᾶς συγγραφεὺς καὶ διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος Κρατικῶν ὑποτροφιῶν μὲ θέμα: «Ἡ Πάτρα στὶς ρίζες τοῦ νεοελληνικοῦ ἐθνικισμοῦ». Εἴσοδος ἐλευθέρα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΡΕΒΕΓΙΟΝ
ΣΤΟ
ΒΙΛΛΥ ΠΑΡΚ
ΤΗΛ. 29—43

ΓΚΡΕΚΑ
Μία 12τομη Ἐγκυκλοπαιδεία
ΠΑΠΥΡΟΣ LAROUSSE
Εἶναι τὸ καλλίτερο Δῶρο...
* Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ διὰ πλήρεις τόμους
* Ὅροι ἐπωφελεῖς.
* ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
Γωνιὰ τοῦ Βιβλίου
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 16·ΤΗΛ.23·96·ΠΑΤΡΑΙ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

11ον

Ἡ Χρύσα ἐκοκκίνησε γιατὶ κατάλαβε ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του πόσο ἦταν συγκινημένος ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος λοχίας.

— Τί σᾶς συνέβη λοιπόν, δεσποινίς; ρώτησε ὁ Κομνηνός μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον τώρα.

Καὶ ἡ Χρύσα ἔσπευσε νὰ τοῦ ἐξηγήση τὴν περιπέτειά της.

— Εἴχαμε βγῆ μὲ τὴν φίλη μου... Νὰ σᾶς συστήσω: ἡ δεσποινὶς Καρολίνα Μοντιάνο, ὁ Κύριος...

—Ἀλέκος Κομνηνός, εἶπε ὁ λοχίας χαιρετῶντας στρατιωτικά.

—Χρύσα Ἀργυροπούλου εἶπε ἡ ὡραίαΣμυρνιοπούλα σφίγγοντάς του τὸ χέρι μὲ διάχυσι.

Καὶ καθώς προχωροῦσαν πρὸς τὴν πόλι ἐξακολούθησε τὴ διήγησί της.

—Εἴχαμε βγῆ ποὺ λέτε μὲ τὴν φίλη μου περίπατο καὶ ἀργήσαμε λίγο νὰ γυρίσωμε. Ἐγὼ μάλιστα ἤθελα νὰ ἐπιστρέψωμε νωρίς, ἀλλὰ ἡ Καρολίνα μὲ ἐμπόδισε.

— Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ ὅτι θὰ μᾶς τύχαινε τέτοιο πρᾶγμα; εἶπε ἡ Λεβαντίνα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ συνέχισε ἡ Χρύσα. Ἐνομίζαμε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος. Ὅπου ἔξαφνα μᾶς ρίχτηκαν οἱ τέσσερες ἄνδρες καὶ ἂν δὲν εἴσαστε ἐσεῖς νὰ μᾶς γλυτώσετε...

Ὁ Κομνηνὸς ποὺ ἄκουγε συλλογισμένος τὴ διήγησι τῆς ὡραίας Σμυρνιοπούλας τὴν ἐρώτησε.

— Τοὺς ξέρετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Ὄχι ἀπήντησε ἡ Χρύσα ποὺ ἀπόρησε γιὰ τὴν ἐρώτησί του.

— Οὔτε σεῖς; ξαναρώτησε ὁ λοχίας ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Καρολίνα.

Ἡ Λεβαντίνα ταράχθηκε καὶ κατέβαλε ὅλες τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ.

— Μᾶς πῶς θέλετε νὰ τοὺς γνωρίζω; Τί ἐρώτησις εἶναι αὐτή;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω περὶ τίνος πρόκειται: Δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἄκουσα τὸ χαίως μέσα σ' ἕνα καφενεῖο ποὺ ἤμουνα καὶ ἐγὼ νὰ συζητοῦν γιὰ μιὰν ἁρπαγὴ ποὺ εἴχανε σχεδιασμένη. Τοὺς ἀκολούθησαλοι πὸν περίεργος γιὰ νὰ ἰδῶ περὶ τίνος πρόκειται ἕως τὴν στιγμὴ ποὺ σᾶς ἐπετέθησαν.

— Περίεργο ἐψιθύρισε ἡ Χρύσα πῶς ἤξεραν πὼς εἴμαστε σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω καὶ γώ εἶπε ὁ Κομνηνὸς συλλογισμένος καὶ γι' αὐτὸ ἀκρι βῶς σᾶς ἐρώτησα ἂν τοὺς γνωρίζετε.

— Ἴσως νὰ μᾶς εἶχε παρακολουθήση κανένας εἶπε ἡ Καρολίνα ἐπεμβαίνουσα καὶ νὰ ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τοὺς συντρόφους του. Στὴ νΤουρκία αὐτὰ εἶναι συνηθισμένα πράγματα.

—Ἦσαν νὰ λέτε δεσποινίς! Τώρα ποὺ ἡ Σμύρνη ἔγινε Ἑλληνική αὐτὲς τὶς ἀτιμίες δὲν μποροῦμε νὰ τὶς ἀνεχθοῦμε.

— Μακάρι νὰ εἶναι ἔτσι ὅπως τὸ λέτε ἐψιθύρισε ἡ Λεβαντίνα μὲ μιὰ εἰρωνεία στὴ φωνὴ ποὺ δὲν τὴν ἀντελήφθη ἐκεῖνος.

⁂

Ὅταν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸ τράμ, ὁ Κομνηνὸς τὶς συνώδευσε ἕως τὰ Τράσα.

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὡραίας Σμυρνιοπούλας ἡ Καρολίν νὰ προφασίστηκε πὼς ἦταν ἀργὰ καὶ πὼς βιαζόταν καί, ἀποχαιρετῶντας τὸν λοχία καὶ τὴνφιληνάδα της, ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα γοργό.

— Νὰ τὸν πάρη ὁ διάβολος ἐψιθύρισε μέσα στὰ δόντια της καθὼς ἐβάδιζε πρὸς τὸ σπίτι της. Μᾶς χάλασε τὴ δουλειὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ἦταν σχεδὸν τελειωμένη. Πῶς θὰ δικαιολογηθοῦμε τώρα στὸν Πασᾶ;

Καὶ καταγανακτισμένη ἔβριζε μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα τὸν ἀνέλπιστο σωτῆρα τῆς Χρύσας.

⁂

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Χρύσα ἔλεγε στὸ λοχία

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς συστήσω στοὺς δικούς μου. Θὰ χαροῦν πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσουν καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουν πὸ μὲ σώσατε.

— Ὄχι δὰ δεσποινίς! Δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο τὸ κατόρθωμα.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμενε καὶ τραβώντας τον ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἔμπασε μέσα στὸ σπίτι της.

Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι οἱ δικοί της καὶ ὅταν τὴν εἶδαν πετάχτηκαν ἀπάνω.

—Τί ἔγινες λοιπόν, παιδί μου; ρώτησε ἡ μητέρα της μὲ ἀγωνία καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Ἄχ! μαμά μου! ἀπήντησεν ἐκείνη, δὲν ξέρετε τί κίνδυνο διέτρεξα.

Καὶ διηγήθηκε στοὺς γονεῖς της ποὺ ἄκουγαν μὲ τρόμο τὴν περιπέτειά της.

— Παιδί μου! Ἔσωσες τὴ ζωή τῆς μονάκριβης κόρης μας, εἶπε ὁ γέρο-Ἀργυρόπουλος μὲ συγκίνησι στὸ λοχία. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ.

Ὁ Κομνηνός, συγκινημένος ἀπὸ τὴν τρυφερότητα ποὺ τοῦ ἔδειχναν ὅλοι ἐκεῖ μέσα καὶ πιὸ πολὺ γιατὶ ἦταν πλάϊ στὴν ὄμορφη ἐκείνη Σμυρνιοπούλα,